

Jahve Jireh - část 2

¹ Děkuji, bratře Royi. Zůstaňme na chvíli stát a modleme se. Skloňme své hlavy, chcete-li. A zvažte nyní, zda ve svých srdcích nepocítujete dnes večer nějakou touhu, na kterou byste chtěli obdržet odpověď od Boha, nějakou žádost, dejte to znát pozdvihnutím své ruky, a řekněte: „Mám žádost před Bohem.“ Nyní tedy skloňme své hlavy a modleme se.

² Náš Nebeský Otče, považujeme to za velkou výsadu, že můžeme k Tobě přicházet, u vědomí, že když přicházíme ve jménu Ježíše, máme zaslíbení, že obdržíme, zač bychom žádali. Nepřicházíme k trůnu soudu. Tam bychom zcela určitě nechtěli přicházet, nebo k trůnu spravedlnosti. Ale přicházíme k trůnu milosti, kde jsme si jisti tím, že tam našim žádostem bude vyhověno. Neboť bychom před Tvým soudem neobstáli, stejně tak bychom nemohli žít Tvou spravedlností, ale je to právě Tvé slitování, které si vyprošujeme. Odpusť nám tedy, Pane, naše hříchy. Prosíme, abys nám to dopřál a zůstal s námi po dnešní večer, a odpověděl na každou prosbu, která je vyjádřena těmito pozdvihnutými rukama. Ty víš, co se skrývá za těmito rukama, v srdci. A, Bože, nepochybně tam jsou nemoci, nouze spasení, a naši příbuzní. Prosíme dnes večer, Otče, obzvlášť za ty, jejichž žádostem vyhovíš.

³ Zrovna jsme hovořili o poslušném služebníku, Abrahamovi, a budeme o něm pokračovat i během dnešního večera, na jeho pouti. Modlíme se, abys nám požehnal, až se budeme ubírat cestou mnoha uplynulých staletí s tím věrným služebníkem, který uvěřil Tvému Slovu. Necht' nám bude vzorem, jak řekl Pavel v ep. k Židům, čím byl Abraham vzorem. A prosíme, aby nám dnešního večera byla zjevena víra, kterou on měl k věření Slovu Božímu, a nepochyboval žádnému slovu, nýbrž věřil každému, věře všemu, co On vyřkl. A dej, abychom se mohli uchopit těchto zaslíbení, které On pro nás vyslovil, a být dětmi Abrahama skrze naše bytí v Kristu. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen. (Posadte se.)

⁴ Bratr Borders je trošku větší než já, a proto musím ten mikrofon sklonit níž. Je mi to výsadou, že dnes večer mohu být opět v tomto shromáždění a modlit se za nemocné, a konat cokoli mi Duch svatý nařídí. Se zdvořilostí bych rád řekl toto: Ze všech mých cest po Spojených státech a Kanadě jsem zde včera večer spatřil něco vzrušujícího, víc, než opuštění všech invalidních vozíků, odhození všech berlí, navrácení zraku slepým, sluchu hluchým, řeči němým,

vzkříšení mrtvých, lékař podepsal zprávu, že jistá osoba umřela, a byla vzkříšena. To je dojemné. Ale když jsem spatřil minulého večera lidi, kteří jsou členy církví, jak přijali pravdu a povstali uprostřed zástupu, a vyznali, že jsou na omylu, a jsou ochotni konat spravedlnost, pak toto je to nejlepší, co bych si přál.

⁵ Církev, snad i samotná nevěsta, je už vybrána. To znamená, už se připravuje. Příprava...

Probuzení je pryč. Víme o tom. Už není více ducha probuzení. Dvě hodiny bohoslužeb, a všichni si stěžují. Během probuzení to byl den a noc, a bez konce, bez přerušení. Probuzení je pryč. My už jen paběrkujeme.

⁶ Abraham se pořádně zapotil předtím, než našel charakter. A když našel charakter, další věc, kterou vykonal, byla příprava na setkání s ženichem. To je ta další věc. Vzpomínáte si, kdy ji našel, v čase večera, ve večerním světle.

⁷ Včera večer jsem tepal jak do mužů, tak do žen. A když jsem je spatřil, jak s úctou se zachovali vůči Slovu a přiznali, že jsou na omylu, a že si přejí Boží odpuštění, a že chtějí kupředu. Pak nastala vhodná doba pro probuzení. Pokud ještě bude nějaké probuzení, o kterém je mi známo, proběhne zrovna zde, uprostřed upřímných srdcí. Proč? Musíme najít nějaký základ pro práci, vidíte. Něco... většina lidí by se chovala arogantně, nepřejí si, aby jim někdo o takových věcech mluvil, jen si vzpomeňte, takové semeno je denominačním semenem, nikoliv semenem Abrahamovým. Símě Abrahamovo patří na Slovo, a věří Slovu, a to hned.

⁸ Když tato mladá prostitutka, onehdy večer u studny, ta žena u studny... tam kolem stáli kněží a rabíni, viděli, co Ježíš koná, jak jim ukázal znak Mesiáše, biblický znak, oni řekli: „To je Belzebub, ďábel, hadač.“

⁹ Ale, jakmile světlo zasáhlo tu mladou ženu, když ji řekl, co učinila, řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. A víme, že přijde Mesiáš, a když on přijde, on nám tyto věci řekne.“ Vidíte, to předurčené semeno to ihned vystihlo, neboť bylo vpravdě tím semenem Abrahamovým. A ona spatřila světlo. To bylo to Slovo. A uvědomila si, že to bylo ve Slově zaslíbeno, až přijde Mesiáš. On tyto věci bude konat, a ona to poznala.

Ježíš řekl: „To jsem já, který mluvím s tebou.“

Rychle běžela do města přesvědčovat jiné. Řekla: „Pojďte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?“ Vidíte?

¹⁰ A nyní jen slovo k sestrám. Vždy jsem byl považován za nepřítele žen, ale to není pravda. Když jsem byl malým klukem, měl jsem jistou hořkou zkušenost, ale měl jsem vždycky patřičný respekt k ženám, které jsou skutečnými ženami, dámami. Ale nemám úctu k ženám, které si to jen nárokují, ale vskutku jimi nejsou. Rád spatřím dámu, takovou ryzí dámu, ona je klenotem.

¹¹ V dnešní době, když ženství je převráceno, obzvláště převráceno v těchto posledních dnech. Praví to Písmo. Proč? Je to konec věku. Pamatujte, co byla první převrácenost? Byla to žena. To souhlasí. A v posledním dni! Nikdy jsme to neměli. Uplynulo šest tisíc let, během kterých ženy usilovaly o to být dámami. Nyní se pokoušejí napodobovat muže, oblékat se jako muži, stříhat jako muži, a tak dále. Nedělaly to nikdy v minulých věcích. Ale Bible to předpovídá, že tak budou jednat v posledních dnech. A zde to máme, převrácenost žen. Není tedy divu, že Bible praví: „I stane se, [že] kdož bude zanechán na Sionu, svatý slouti bude v očích Hospodinových v onen den.“ Totiž ti, kteří budou zachráněni!

Řeknete: „Přece na tom nezáleží.“ Ale na tom záleží. Kdosi mi nedávno řekl: „Bratře Branhame, přece na takové malichernosti nezáleží.“

Řekl jsem: „Pavlovi záleželo. A Pavel řekl: ‚Ale by pak i anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď.‘ Nechtě to bude kazatel, nebo anděl, biskup, papež, kdokoliv, prokletý buď, pokud řekne cokoli v rozporu s tím.“ Vidíte, přesně tak. Je to Galatským 1,8, pokud si to chcete přečíst.

A on řekl: „Dobrá, myslím si...“ Řekl: „Spatřil jsem ženu s ostříhanými vlasy, a byla stejně tak tichá a milá.“

Řekl jsem: „To je hezké, i já to spatřil. Ale to není ono. Vidíte, musíte se dostat k tomu, co praví Bible!“

¹² Co kdyby Bůh přišel k Mojžíši a řekl mu: „Zuj obuv svou s noh svých,“ a on by řekl: „Pane, já si sundám jen klobouk“. Musíte vykonat, co nařizuje Bůh! A svízel je v tom, podle mého názoru, a kvůli čemu jsem znepokojen, že kazatelé jsou s to vyrukovat s takovou nehorázností! Co to znamená? Poukazuje to na moderního Adama, který šel se svou ženou, vidíte. Bůh ale chce jiného Adama, který by

stál za Slovem, a On by... pouhým Slovem. Slovo je pravdivé, nehleď na okolnosti! Nechodte tímto směrem.

13 Nikdy v průběhu šesti tisíc let se nestalo, že by žena přišla na nápad ostříhat si vlasy a obléci se jako muž, a být převrácenou. Jsme v poslední době. A Amerika, všichni, kteří jsou znalí proroctví, ví, že Amerika je znázorněna ženou. Tomu se řekne „svoboda ženy.“ Svoboda k čemu? Konání vlastní záliby totiž hříchu.

14 Žena nesmí dělat, co se jí líbí. Praví to Bible. Žena je vedlejším produktem muže. Dokonce nebyla v původním stvoření. To naprosto souhlasí. Byla vzata z muže. Muž zahrnoval mužství i ženství, a On vzal ženského ducha a vložil do žebra, které vyňal z jeho boku. Poslyšte! Zdali jste si všimli, že když Rebeka šla vstříc Izákovi, po té, když seskočila z velblouda, zahalila svou tvář? Proč? Přicházela ke své hlavě.

15 Oni o tom nic neví. A přesto to tak dělají. Zdali jste si povšimnuli ženy, která se vdává, jak zahaluje svou tvář? Proč? Přichází ke své hlavě. A církev, církev, která je nevěstou, je povinná se zahalovat před každým vyznáním víry, neboť přichází ke své hlavě, Slovu. Kristus je Slovem, a On je hlavou.

16 Nyní přátelé, nechci od toho začínat. Prohlížel jsem dnes na pět set odstavců textů, hodně přes pět set textů, hlubokých nauk Bible. Ale chci každopádně dnešní večer setrvat u Abrahama.

17 Víte, věřím, že Pán by mohl, pokud bratři, a pokud ostatní nebudou nic namítat, chtěl bych se sem vrátit a konat probuzenecká shromáždění, kde bychom se mohli zdržet trochu déle, vidíte, kde bychom se mohli soustředit a prostě... [potlesk obecenstva.] Děkuji. Děkuji vám. Víím, že zde ryby berou, dobře to víím. A já rád rybařím. A vy zde máte materiál, se kterým se dá pracovat, takové, kteří jsou upřímní. Každý se může mýlit. Nevíme. Umírám denně svým chybám, a snažím se žít pro Krista. A všichni, kteří jsou dost dospělí, a mají dost Ducha Božího, aby chodili a přiznali, že jsou na omylu, mohou říci: „Chci to, co je správné,“ a proto tu mám tolik důvěry, neboť to je vpravdě to Abrahamovo símě. Oni to chtějí vědět. A oni se to nedozví, dokud to neuslyší. Ale nejdřív to musí zaznít, jak řekl: „Jakub... aniž by někdo kázal? A jak může kazatel kázat, jestliže jej nepošle Bůh?“ To je tedy naprostá pravda. Vidíte, všimněte si.

18 Nyní se tedy vracíme k Abrahamovi. Raději bychom se měli k němu vrátit a pokračovat dál. Slyšíte mne dobře, tam na balkónech?

Všimněte si dnes večer, jak nádherné je obecnstvo. Jste skvělí, vy zdejší lidé. Jistě...

¹⁹ Hovořil jsem dnes s jistým přítelem, který přicestoval z Kanady. Pán mne vedl na jisté místo, kde jsem měl pozorovat jistou událost. A když jsem tak stál... tento přítel, setkal jsem se s ním, a on začal hovořit o Američanech, že jsou přátelští. A já řekl: „Ano, a zde je trošku předurčeného Božího semene, zde a v okolí, a na těch nejohavnějších místech.“ Tím nemíním toto vaše město. Mé město, z něhož pocházím, je stejně tak hříšné jak to vaše. Ale celý svět je na tom špatně, a ta lůza už zaplavila celý západ. Dobře to víme. Přicestovalo to s civilizací. A kde je civilizace, tam se uhnízdil hřích. Jistě. Pohledte na to, co je zde. To je hřbitov kazatelů. Tak je to. Pohledte na Los Angeles, všechno, každý kult se vylodí zrovna tam, a jeden každý má své věrovyznání a doktrínu. Dostat tam Slovo Boží, to je prostě nemožné. Vše je tak zkažené! To je pravda. Démoni, dábli, uprostřed satanův trůn! Ale přece jen uprostřed toho všeho se nachází rovněž nějaké semeno. A nezbyvá vám nic, než posvítit tam nějakým světlem. A bude-li tam semeno, povstane k životu, jakmile bude tím světlem zasaženo. Musíte prostě rozsévat světlo, nic jiného. A On je tím večerním světlem, víme o tom, Jeho Slovo.

²⁰ A tak minulý večer jsme opustili Abrahama. Začal jsem ve 22. kapitole, ale nedošel jsem do konce, neboť jsem chtěl zdůraznit, čím byl Abraham na počátku. A tak jsme jej včera večer opustili v místě, kde Bůh potvrdil svou smlouvu s ním. Ó, velice se mi to líbí. Roztržení (rozpůlení) těch zvířat, uzavření smlouvy s Abrahamem. A dostali jsme se k tomu místu, kde povolal Abrahama a chystal se s ním upevnit smlouvu, řekl mu, aby vzal tři tříletá zvířata a rozpůlil je. A máme tu číslici tři. Nemáme však dost času, abychom se tím zabývali hlouběji. Ach, mohli bychom se tím tématem zabývat třeba i do rána, a ještě bychom to nevystihli. Ale chceme, tak říkajíc, dotknout se těch vrcholů, a očekávat na Ducha svatého, že zjeví ten zbytek svým časem.

²¹ Inu, je to dokonalé, dokonalá oběť, dokonalost, Bůh, který docílil dokonalost v lidském životě, svůj záměr. Víme, že máme... měli jsme Boha Otce, který byl všemohoucím Jehovahou. Potom se to projevilo v ohnivém sloupu a provázelo Izraele pouští. A ten sám Jahve se stal tělem a přebýval uprostřed nás v podobě svého jednorozeného Syna, učinil si příbytek pro sebe, ve kterém přebýval, Bůh zjevený v těle. V tom dokonalém projevu přebývala plnost Božství v těle. Pak při smlouvě ta Jeho lidská část byla odstraněna, odděleno (toto tělo), aby

On mohl rozdělit to tělo, které umřelo: krev, která byla prolita na odpuštění hříchů, a vzbudit ho a posadit na své pravici a poslat zpět toho Ducha v den Letnic. A ten stejný život, který žil v Ježíši Kristu, musí žít v lidu smlouvy, ten samý život konající ty samé skutky. Ježíš řekl u Jana 14,12: „Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude.“ Tak tedy, je to buď správné, nebo špatné. Ale to musí být správné! Co se týče mne, každé jednotlivé slovo zde je správné. Každé slovo je dokonale správné. Všimněte si, jak slavné jsou skutky Boží.

²² A potom, jak ti, kteří patří Otci... jak řekl Matouš: „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,“ vidíte. Inu, Otec... to neznamená, že máme tři bohy. Máme jednoho Boha ve třech úřadech Otcovství, Synovství, Ducha svatého, Bůh stejný včera i dnes, tentýž i na věky. Je to přesně tak.

²³ Všimněte si tedy, jak slavně se to projevilo při Abrahamovi, a jak Bůh ve svém světle se procházel uprostřed těchto kusů, oddělil je. Tak jako... ukázali jsme včera večer, jak byla uzavřena smlouva, napsána a pak roztržena, a muselo to potom do sebe zapadnout. Ta smluvní listina musela do sebe zapadnout.

²⁴ A tak, přátelé, vidíte, co vám chci říci, dokonce uprostřed našich letničních lidí začíná řídit ten intelektuální zloduch, který se pokouší lidi... inu, věřím ve všechny dary Boží. Věřím v křik. Věřím v mluvení v jazycích. Věřím ve všechny tyto věci, o kterých řekl Bůh. A přesto se nemůžete spoléhat na žádnou z těchto věcí jakožto... proč, přece máte Ducha svatého. Vidíte, tyto věci musí doprovázet váš život. „Po ovocích jejich poznáte je,“ vidíte? A to jsou tyto věci, které mi působí v dnešní době vrásky, neboť shledávám svůj vlastní sbor, letniční církev, která se stává na způsob „formy pobožnosti,“ a vzdaluje se od pravdy. A když se jim snažíte přinést Slovo pravdy, oni se mu vyhýbají. Řekněte jim: „Pojďte, posadte se se mnou,“ oni to nechtějí udělat. Vidíte, to je důkazem, že něco je zde na omylu. A to mi působí vrásky. A to vůbec neznamená, že jsem proti církvi.

²⁵ Jestliže miluji Krista, pak by jistě bylo mnohem lepší, kdybych se vychloubal církví, místo Ním. Neboť bych dal přednost tomu, abyste se vychloukali mými dětmi, než mnou. A pamatujte, často jsem myslel, že kdybych měl v misce dvě kapky pravé krve Ježíše, jak bych je uschoval, abych je nevyžil. Zacházel bych s nimi velice opatrně. Ale dnes večer mám něco většího, v Jeho očích, mám kupní cenu Jeho krve. Vidíte, On prolil svou krev za tebe. A dnes večer jsem zde jako služebník, který drží, nebo ukazuje vám, k věčnému cíli. A tak

nehodlám s vámi referovat o nějakém vyznání víry nebo dogmatu, to musí být Slovo, neboť ono je tou věcí, která ob stojí. Má víra stojí ve Slovu, a Kristus je Slovem. A jestliže Kristus se stal Slovem, pak Slovo bylo zjeveno uprostřed nás. Musí tak být!

²⁶ A proto věřím, že Bůh Starého zákona, vše, čím byl, vlil v Ježíše, svého Syna. Všechno, čím byl Ježíš Nového zákona, vlil do církve, kterou vykoupil svou vlastní krví, vidíte? „Ještě maličko a svět [kosmos, světový řád] mne více neužrít, ale vy [vy, církev] užríte mne, nebo já s vámi jsem, ano, ve vás, po všechny dny, až do skonání světa.“ Potom tento život, ta smlouva, ten Duch, který byl vzat z Krista na Golgotě, je přinesen zpět a vylit dolů na lid, símě Abrahamovo, kterému dal Bůh zaslíbení. Pamatujte, to nebylo pro veškeré semeno, nýbrž pro to semeno.

²⁷ A existuje učení o předurčení, které je naprosto shnilé, nesmyslné. Ale existuje rovněž pravé předurčení. Bůh dle předzvěděni mohl předurčit, neboť měl předzvěděni. Bůh nechce, aby někdo zahynul, nýbrž, byv nekonečným Bohem, věděl, kdo zhyne, a kdo nikoliv.

A to je důvodem, proč mohl říci před Izákem... nebo předtím než Jákob a Ezau se narodili, že nenáviděl Ezaua a miloval Jákoba. Jeho předzvěděni mu umožnilo poznat, že Ezau byl podvodník a dovolilo mu poznat, že Jákob respektoval prvorozenství, nehledě na to jakou cestou k němu dospěl, on ho prostě chtěl mít. Inu, oba chlapci, dvojčata, zplozeni z té stejné svaté matky a otce, ale jeden z nich byl odpadlíkem a ten druhý věřícím. Tak tedy Bůh, díky předzvěděni, věděl o tom.

Tedy, Bůh skrze předzvěděni, On nevede své záležitosti jako... my nevedeme své záležitosti takovým způsobem, na volných listech, *takto*. Bůh skrze předzvěděni věděl, kdo bude zachráněn, a tak poslal Ježíše, aby ulovil [uchvátil] ty, které předzvěděl ke spáse. Čtete Efezským 1. kapitolu a uvidíte to tam. Ano, tam.

²⁸ Potom On poslal dolů své evangelium a rozsévá ho, posílá svého Ducha svatého, který ho oživuje. Inu, oba rostou na tom stejném poli, jak praví Židům 6: „Že déšť přichází často,“ jak řekl Ježíš, „na zem [a všimněte si toho], připravit, upravit zem, ale vydávající trní a bodláky, zavržená [jest], a blízká zlořečení, jejížto konec [bývá] spálení.“ Našli jste to? Nyní si to zapamatujte.

²⁹ Vezměme tedy pšeničné pole. Vy zde pěstujete obilí. A potom přijde sucho. A zde máme bodláčí a plevel, co zde rostou, nějaký

známý plevel, který roste na poli, bodláčí, klejicha, bodlák. A pšenice je na poli rovněž. Všichni jsou žízniví. A déšť nepřichází kvůli bodláku, ale kvůli pšenici, ale ten nepatrný plevel se vztyčí a bude jásat stejně tak jako pšenice.

³⁰ Ale po ovocích jejich poznáte je. Ten stejný Duch padá na pokrytce a ten bude křičet a projevovat se jako ti ostatní, ale jeho život dokazuje, kdo on je, vidíte? A my se spoléháme až příliš na senzace. A dnes je na poli spousta různých senzací, různého druhu nebiblických senzací a všeho možného. Opravdu. Ale musíme se vrátit zpět ke Slovu, k pravdě Slova. Ke slovu, k tomu co ono praví!

³¹ Inu, Bůh řekl Abrahamovi, že skrze něj, skrze tu třetí smlouvu, tu jedinou smlouvu. Ježíš byl pouze potvrzením smlouvy, kterou uzavřel s Abrahamem, tím královským semenem, duchovním semenem.

³² A vám, vzácní katoličtí přátelé, když říkáte: „Zdravas Mario, matko Boží,“ nestydíte se za něco takového? Jak může být Marie matkou Boží? To je nemožné. Řeknete, dobrá...

Jednou jsem s kýmsi hovořil, a oni se mnou nesouhlasili. Oni řekli, že Ježíš byl semenem Marie. Jestliže byl semenem Marie, předtím, než semeno projde vejcovodem, musí nastat senzace, která je tam přivede. Pak uděláte Jehovu... vidíte, co z Něj uděláte?

³³ Bůh, stvořitel, stvořil zároveň vajíčko jako i krevní buňku, a tak se narodil ten stánek. A člověk s tím neměl vůbec nic! To byl výhradně Bůh! Jistě tak.

³⁴ Ona byla samozřejmě dobrou ženou. A dnes večer je zde rovněž hodně sedících dobrých žen. A když Bůh přestane něco používat, pak to prostě zmizí ze scény. Ona tedy není prostřednicí. Ona není matkou Boží. Je dobrou, svatou ženou v slávě, neboť sloužila Božímu cíli. A jedna každá žena zde má stejnou příležitost, snad ne ke stejnému účelu, ale ke službě Bohu, vidíte? Bůh si tě použije.

³⁵ On si ji použil jakožto inkubátoru, ale dítě patřilo výhradně Bohu. Opravdu. On byl stvořitelem jak i vajíčka tak i hemoglobinu. A hemoglobin pochází samozřejmě od mužského pohlaví, a On byl stvořitelem toho. A Marie to dítě porodila bez žádné senzace, o nic víc, než že ji zastínil Duch svatý, a stvořil v jejím lůně krevní buňku a vajíčko, a zplodil toho muže, Ježíše Krista.

³⁶ A to byla ta smlouva, kterou napsal Bůh, totiž že Bůh se stal

člověkem uprostřed nás, a potom byl rozpolcen. Vidíte, tato tři tříletá zvířata, rozpolcena. A Bůh vzal s sebou domů jednu část a tu druhou poslal sem dolů. A když se to tělo opět setká, pak ten stejný život, který ovládá tamto tělo, bude ovládat i toto tělo. A On byl Slovem. A On je Slovem! Vidíte? A skutky, které to tělo konalo tehdy, je koná i dnes. On je Slovem, věčným Slovem. A Slovo Boží je věčné. V pořádku.

³⁷ Co On tedy konal? Připravoval cestu a ukazoval... věděl, že Izrael, to přirozené semeno, Jej odmítne, ale věděl i to, že královské semeno, které nevzešlo ze sexuálního poměru se Sárrou, nýbrž z víry, kterou měl Abraham, že přivede na svět Krista, to královské semeno všech národů, smíšených, nevěsta přicházející ze všech národů. Abraham, otec národů, nikoliv proto, že žil se svou manželkou, Sárrou, a zplodil syna, nýbrž že uvěřil Slovu. Amen. To je to.

³⁸ Potom tedy shledáváme, po této veliké zkušenosti. Blížíme se k 17. kapitole. Pokusíme se podle možnosti dostat až k 22. kapitole. Sedmnáctá kapitola. Máte rádi to putování s Abrahamem? Já to velice rád sleduji. Víte proč? Vše, co on konal, bylo přesným předobrazem na církev. Věříte tomu? Všimněte si, znázorňuje to celé Písmo.

³⁹ Pohledte na Joela, on řekl: „I stane se v posledních dnech, že Bůh vyleje svého Ducha.“ Jak přijdou kobylinky a ohlodají jeho církev! „Co pozůstalo po housenkách, snědly kobylinky, a co pozůstalo po kobylnkách, snědli brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové.“ A je to stále jeden a tentýž hmyz v různých vývojových stádiích. Každé z nich snědlo svůj podíl. A tak přicházejí chroustové, nebo kobylinky, snědí kůru, a jiní snědí ovoce, a potom přicházejí další, kteří vysají z něho život. To je když...

⁴⁰ Kristus, ten strom, který byl v rajske zahradě! Tam, v rajske zahradě byly dva stromy! Tyto dva stromy byly za účelem plození. A když Eva... ona byla ten strom smrti, když bylo na ní sáhnuto. A Kristus byl tím stromem života. A tak skrze ženu přišla smrt, skrze muže přišel život.

A když On přišel a hovořil s židy, řekl: „Já...”

Oni řekli: „Otcové naši jedli čtyřicet let mannu na poušti.”

On řekl: „A oni všichni zemřeli, jeden každý z nich! Ale já jsem chléb života, strom života, který přišel od Boha z nebe, kdož by koli jej jedl, neumře.”

⁴¹ Bůh tam postavil serafíny střežící tento strom, aby se jej nikdo nemohl dotknout. Nyní On postavil serafíny znovu, kteří se pokoušejí pobízet lidi k tomuto stromu. Oni potom měli vidění a chtěli k tomuto stromu... chtěli se k němu vrátit bez vykoupení. Ale nyní, poté, co vykoupení bylo dokonáno, ďábel je znovu zaslepil, odpoutal jejich pozornost od tohoto stromu. Všimněte si toho.

Když Kristus přišel na zem, byl dokonalým stromem Božím. David Jej spatřil v prvním žalmu a řekl: „... bude jako strom štípený při tekutých vodách.“ Mnohé řeky, jedna voda, mnohé dary, ten stejný Duch. „Jehožto list nevadne.“

Ale co se stalo, když přišel na zem? Římská moc stála tento strom a pověsila jej na stromu lidského původu. Potom Bůh onen strom vzbudil, a posadil na své pravici, a poslal zpět Ducha, aby mu připravil nevěstu, stejně jak to mělo být s Adamem v rajske zahradě. A když ten strom začal růst, byl to letniční strom.

Nyní se doslýcháme, jak papež říká: „Vraťte se všechny církve zpět do mateřské církve, k počátku. Vraťte se zpět do Říma.“

⁴² Přál bych si, aby se nějaký historik, nebo kazatel, nebo kdokoliv jiný postavil, pohleděl mi přímo do tváře a ukázal mi, že církev začala v Římě. Církev začala v Jeruzalémě v den Letnic! Tam. Organizace začala v Římě třista a o něco let později. Ale Církev začala o letnicích, Bůh vzbudil pro Krista strom nevěsty. S tím stejným Duchem, který byl v Kristu a vzbudil strom nevěsty. A co se stalo? Když on začal růst, pustil se do něj ten římský brouk a začal ho narušovat. Co pozůstalo po housenkách, snědly kobylky, dokud z toho nezůstal jen pahýl.

Ale Bůh řekl: „A tak nahradím vám léta, praví Hospodin.“ Ten strom povyroste znovu, neboť strom nevěsty přichází pro nevěstu.

Vystoupil Luther, co on vykonal? Následovalo ospravedlnění.

⁴³ Přesně touto cestou se ubírala církev, Jan kázal ospravedlnění. Potom přišel Kristus, kázal posvěcení. Židům... míním ev. Jana 17,17: „Posvětiš jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ A On byl tím Slovem. To je pravda. On byl tou obětí. A potom v den Letnic s Duchem svatým. Ospravedlnění, posvěcení, když ten strom obdržel křest Duchem svatým, pak byl kompletním stromem nevěsty!

⁴⁴ Římané jej ohlodávali. Po celou dobu, no, on se vzchopil! A začal se pozvedat skrze Luthera, co? Po Lutherově smrti se zorganizovali. Co udělal manžel? Odřezal staré, mrtvé letorosty.

45 A ona šla znovu dál, srdce stromu pookřálo. To je předurčený strom! Leží v něm to símě, ono musí vzejít! A znovu se vzchopil a začal působit Wesley. A mělo veliké probuzení skrze posvěcení. Ale co se stalo? On ho ořezal znovu, poté, když se zorganizovali. Organizace ještě nikdy nepovstala znovu. Ještě se nestalo, že by někdo padl a znovu povstal.

46 Potom přišli letničnické s navrácením darů. A co to způsobilo. Zorganizovali se! Co udělal Bůh? Odřezal to prýč!

47 Ale co On řekl? „Já nahradím, praví Pán.“ On z této hromady vyvede ven církve omytou krví, Bibli koupennou, v Slově zakotvenou, nevěstu! Večerní světla se rozsvěcují. Kde dozraje ovoce? Na vrcholku stromu. Tam já znovu jdu!

48 Tedy zpět k Abrahamovi, zpět, vraťme se k Abrahamovi. Zde ho máme, přichází královské símě posledního času. Národy... všimněte si, po 17. kapitole, zde v 17. kapitole sledujeme, jak se Bůh ukázal Abrahamovi ve jménu Všemohoucího Boha.

49 Abrahamovi bylo 99 let, a po celou tu dobu nezakolísal, nýbrž věřil Slovu Božímu, a pojmenoval ty věci, jichž není, jako by byly, neboť to řekl Bůh, a stále věřil, že nemluvnátko přijde a chopil se zaslíbení. Jaký to byl muž! Jaký bratr! „Abraham, kterýž proti naději...“ Lůno Sáro mrtvé. On byl sterilní. Jeho tělo mrtvé. Praví to Bible, že jeho tělo se rovnalo mrtvému. A lůno Sáro bylo rovněž mrtvé. A byla už téměř hezkých čtyřicet let po přechodu a Abraham stále tomu věřil, že ona bude mít dítě, neboť to vyřkl Bůh! Tak je to, to znamená držet se Slova, neboť bylo vyřčeno Bohem. Nezáleží na tom, že ta věrovyznání to zasuli, to Slovo tam setrvalo nadále! Musí se to stát. A to Slovo leželo v Abrahamově srdci!

50 Nezáleží na tom, kolik lidí řekne: „Tyto dnové už pominuly, a tak dále.“ Dokud tam leží to Slovo, ono je stvořitelské, neboť to je oplodněné Slovo. Neboť Bůh je tím Slovem, a Boží život je v tom Slovu. Všimněte si tedy, že když to Slovo upadne do Božího života, něco se stane, uskuteční se. Všimněte si toho.

51 Potom se mu ukázal ve jménu Všemohoucího Boha. Inu, Bůh má sedm složených, spasitelných jmen. A On se mu ukázal ve formě Všemohoucího Boha, což znamená „El Šaddaj.“ V tom... „Šaddaj,“ v hebrejštině. „El“ znamená „pevný.“

„Šad“ znamená „prsa,“ jako ženská prsa. Ale místo „shad,“ v jednotném čísle máme „Šaddaj,“ v množném. Ó, jaká sladká útěcha

pro starého muže, stoletého starce, který uchovává Slovo Boží ve svém srdci, a zde přichází k němu Boží hlas a praví mu: „Já jsem El Šaddaj. Já jsem Bůh, který má prsa.“

⁵² Jakou útěchu zde máme! Inu, pamatujte, nejen „prsa,“ nýbrž „ten, který má prsa“! „On pak raněn jest pro přestoupení naše, a zsinlostí Jeho lékařství nám způsobeno.“

⁵³ Tedy, co dělá maminka se svým malým nemluvnátkem, když onemocní a trápí se? Vezme to dítě na ruce. Přivine k prsům a dovolí mu vstřebávat svou mateřskou sílu do jeho těla skrze své prsy. A nejen že je ukonejšeno... ono je uklidněno. Křičí na celé kolo, je celé vyvedeno z rovnováhy, ale když je maminka pozdvihne a přiloží k prsům a začne mu broukat a kolébat sem a tam, ono cítí svou matku, jeho hlavička se opře o její lůno, a pak je kojí, a ono čerpá svou sílu ze své matky, pro své tělo. Tak se obnovuje a získává sílu, a je rovněž spokojeno, zatímco den za dnem sílí víc a víc.

⁵⁴ Jaká je to zkušenost pro semeno Abrahamovo! On je stále Všemohoucím Bohem, El Šaddaj! Můžeme se chopit kteréhokoliv zaslíbení, které On vyřkl v Bibli. Jeho semeno, Jeho děti... jsi-li nemocen, chop se prsou zaslíbení Slova, které praví: „Zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno.“ A to nás uspokojí! Sajeme ustavičně svou sílu z toho, jenž je mocný, El, toho, jenž je mocný, toho, jenž je věčný, sajeme z Něj Jeho život, skrze Jeho zaslíbení.

Jaký to dává pocit pro osobu, která leží na lůně El Šaddaj, u víře a vědomí že se kojíme, a sajeme sílu Krista z Jeho zaslíbení!

Když El Šaddaj přivinul Abrahama na své lůno, dvacet let předtím, starého muže, pětasedmdesátiletého a jeho pětasedesátiletou ženu, on nikdy neopustil tato prsa. On šel právě do cizí země mezi cizí lid, který neznal Boha, a ustavičně vydával svědectví, a zmocnil se ve víře, vzdal poctu Bohu, neboť věděl, že saje z toho zaslíbení.

1. Timoteovi 3

⁵⁵ Jaká je to naděje dnes večer pro církev v této hodině temnosti, modlářství, senzací, intelektualismu. Duch svatý praví: „V posledních dnech přijde intelektuální církev. Duch pak jasně praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení dábelkých, [jistě] majíce způsob pobožnosti, [co oni činí?...]... prudcí, nadutí.“ Doktor Ph.D., LL.D., QST a všechny možné tituly. Jakže, Dr. ten a ten, v té a té době, byl naším pastorem.

⁵⁶ Raději bych si přál, abych měl v rodině, nebo aby moje dítě

nevědělo jaký je rozdíl mezi loupanou fazolí a kávou, ale znalo Krista! Tak je to. Vzit takového člověka někam pod starou hrušeň, pokleknout s ním na kolena, a modlit se dokud Duch svatý nevejde do jeho nitra. Raději bych dal tomu přednost, než celé té psychologii, kterou do nich vléváte skrze ty doktorské hodnosti. Řekněte jim Slovo Boží! Ano.

⁵⁷ „Ale oni jsou prudcí, nadutí, rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha, smluv nezdrženliví, utrhači, nestřídmí, plaší, kterýmž nic dobrého milo není.“

Ó, řeknete: „Vždyť takoví jsou komunisté.“ Ne, ne! To jsou tak zvaní křesťané.

„Majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. A od takových se odvracuj. Nebo z těch jsou i ti, kteříž vcházejí do domů, a jímajíce, vodí Ženky obtížené hříchy, kteréž vedeny bývají rozličnými žádostmi. Kteréž vždycky se učí, ale nikdy k poznání pravdy přijíti nemohou.“ Tak je to. Tak to vypadá. A dnes to můžeme vidět.

⁵⁸ Ale jaká útěcha pro věřícího, který se oddělí od každé nevíry, každého bezbožného vyznání víry, všech jejich bezbožných nauk, a který hledí přímo na Krista a chopí se Slova a přidrží se toho Slova, dokud je nespatri, jak se dokázalo. Nezáleží na tom, jak dlouho budeš na to čekat, vytrvej v tom! Zaslíbil to Bůh. On tě k tomu přivedl, drž se toho! Stůj tam. Necouvej. Stůj přesně tam! Pokud jsi tím jist, pak v tom setrvej. Ale pokud váháš, pak se toho pustíš při sebemenší maličkosti. Opice popadne každý nablýskaný předmět, ale medvědice setrvá na svém stanovišti. A tak pevně stůj! Ano, drž se, měj pevný stisk!

⁵⁹ El Šaddaj! On řekl: „Já jsem El Šaddaj. Abrahame, já jsem ten mocný. Ty jsi už starcem. Je ti už sto let, tvoje síla je ta tam, ale já jsem tvou silou! Tvoje naděje už pominula, ale já jsem tvou nadějí!“

⁶⁰ Ó, ty jenž trpíš dnes večer rakovinou nebo něčím takovým, copak nevidíš, odkud pochází tvoje síla? Nikoliv z chirurgova nože, ale z Božího Slova! „Já jsem tvůj díl! Já jsem tvoje síla! Potáhni svou sílu ze mne!“

⁶¹ Nechci tím nyní znevažovat chirurga, on koná tu svoji část, to co mu patří. Ale uzdravitelem je Bůh. Nikoliv chirurg nebo lékař, lékařská věda nikdy nebyla schopna uzdravit. Nikoliv, přátelé, nemají ani jediný lék, který by byl sto uzdravit. Inu, řekne vám to každý lékař. Poskytnou pomoc, ale Bůh uzdravuje. Mohou rozříznout dlouhou ránu na tvé ruce, ale Bůh ji musí uzdravit. Nemají žádné prostředky k obnově tkáně, kdyby měli, pak by byli s to udělat člověka. A tak

vidíte, jen Bůh je uzdravitelem. Ty můžeš porovnat kost, ale Bůh ji může vyléčit. Bůh je uzdravitelem: „Já jsem Hospodin, který léčí všechny nemoci tvé.“ Nejste schopni způsobit, aby Slovo Boží lhalo, ono se ihned vrátí k pravdě, pokaždé, rovnou zpátky. Nemůžete ho přimět ke lži.

⁶² Lidé praví, že Bible si protiřečí. Ptal jsem se lidí a říkal jsem jim, že bych jim dal roční plat na poli, pokud bych na to měl, všechno na co by mi stačily prostředky, aby mi ukázali jedno místo v Bibli, které si protiřečí s druhým. Tak je to. Tohle tam není. Je to způsobeno vaším tělesným smýšlením, které na to takovým způsobem hledí. Duch svatý vykládá své Slovo. Slovo je pravdivé, uspořádáno vespolek. Je jako skládačka, ale je zapotřebí Ducha svatého, aby to dal dohromady, abychom dostali obraz Božího vykoupení a jeho požehnání pro Jeho lid. Amen. Ono si neprotiřečí! Není ani jediný odstavec Písem, ani jediný veršik, které by si protiřečily. Pokud by tak bylo, pak si nezaslouží ani toho papíru, na kterém jsou napsány, byly by svůdné. Bůh nikdy nesvádí. Bůh je pravý, spravedlivý, svatý, čestný. On je Bohem.

⁶³ Tak tedy, když Abraham obdržel toto slovo, totiž „Já jsem El Šaddaj. Já jsem ten dárce tvé síly! Tvá žena, jejíž lůno vyschlo, která má už čtyřicet let po přechodu, a tvé tělo se už rovná mrtvému, ale já jsem El Šaddaj.“ On jak víte, zplodil Ezaua, ale On řekl: „To není on. Ne, on bude velikým mužem. Zplodí mnoho knížat. Ale ten, ohledně kterého jsem dal zaslíbení, je mezi tebou a Sárou.“ Tak je to! Amen. Abraham se cítil výborně.

⁶⁴ Řekl: „Abrahame, chci ti něco říci. Chystám se změnit tvé jméno.“ On řekl: „Tvé jméno už více nebude Abram, nýbrž Abraham.“

„Abram“ znamená „vysoký otec.“ Ale „Abraham“ znamená „otec národů.“ A už více nebude Saraj, bude „Sára, kněžna.“ Změnil jejich jména! Copak to je změnit jméno! Něco se ale stalo, neboť... vidíte, než se to stane, musí nastat změna. Nemohl jim dát to dítě, dokud jejich jména byla taková.

⁶⁵ A ty nemůžeš být znovuzrozen, dokud se tvé jméno nachází vně oné nebeské knihy. Můžeš si je zapsat do každé církve, metodistické, baptistické, presbyteriánské, přenášet z místa na místo, můžeš se s nimi hádat, ale dříve než se může cokoli stát, musí být vloženo do oné nebeské knihy, a pak může přijít nové stvoření. Dříve, než mohl přijít nový život, jejich jména musela být změněna. I tvé může být změněné, z nějaké té lidského původu knihy, do oné knihy na nebi.

„Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ‚vysoký otec‘, ale bude jméno tvé Abraham; ‚otec národů.‘ A stejně tak už více nebude Saraj, Saraj, nýbrž Sára, ‚kněžna.‘“

66 Ó, nyní se blížíme k 18. kapitole. Ze 17. jděme rovnou do 18., neboť to je... nechci se dnes večer pustit příliš daleko od toho, nechci vás zde zadržet, neboť chci, abyste přišli znovu zítra večer. Všimněte si. A potom budeme chtít rychle do 22. kapitoly. Pozorujte nyní. Když jednou přišli, bylo to snad dva nebo tři dny poté, Abraham a Sára, postavili stany.

67 Mohu si představit tam daleko ve městě paní Lotovou. Lot si oblékal šaty podle nového stylu, jež tam měli. A ona si dělala různé účesy, a všechno co měli oni. Žila si v blahobytu, a všechny její dcery stejně tak. Stejně tak jako dělá dnes ta stará máť smilstva, a přiměla k tomu rovněž všechny své dcery.

68 Tak tedy Sára, ač byla nejhezčí ženou v zemi, dlela v neúrodné zemi, neboť se držela toho, jenž měl zaslíbení. Raději zde něco opustím, neboť půjdu... musel bych vás zde držet do půlnoci. Ona se přidržovala Abrahama. Jistě. On měl zaslíbení.

Držte se Krista, On je tím, který má zaslíbení. On sám je zaslíbením! Všimněte si.

69 Jednou ráno, když vycházelo žhavé slunce, Abraham seděl ve stínu svého stanu pod dubem. A pohleděl dolů, muselo být kolem jedenácté hodiny a spatřil přicházející tři muže v zaprášených šatech. A Abraham jim běžel naproti. V jeho srdci se probudil slastný pocit, a tak běžel k jejich nohám. A pozorujte, on řekl: „Můj Pane!“ Není to podivné? Byli tři, ale: „Můj Pane“!

70 Pohledte na Lota. Když tam přišli dva z nich, pouze dva, on řekl: „Moji pánové.“ Lot je nazval pány. Abraham... Lot nazval ty dva „pány.“ A Abraham nazval ty tři „Můj Pane!“ Amen! Ó, čas je blízko! Všimněte si, on řekl: „Můj Pane, jestliže jsem našel milost v Tvých očích, pojď dál, posad' se pod dubem. Dovol mi přinést trochu vody a umýt Tvé nohy, a vzít krajíc chleba. Neboť pohnutkou Tvého příchodu zajisté bylo spatřit mne.“ A tak šli spolu.

71 On se vzdálil a šel do zadní části stanu a řekl: „Sáro, zadělej rychle mouku, a udělej bochánek v krbu.“ A šel, vybral malé telátko, zabil a upravil, udělal kotlety, a přinesl rovněž trochu másla a mléka, a postavil to před tyto muže, a oni jedli.

⁷² A jeden z nich byl sám Bůh! Tak praví Bible. No, jestli se chcete kolem toho hádat, můžete. On jej nazval „Elohim,“ Bůh. On to přece musel dobře vědět, on s Ním rozmlouval. Všimněte si: „Pane Bože!“ Jeden z nich byl Bohem. A on na Něj hleděl. Abraham Jej poznal. Dívejte se sem.

⁷³ Jistý kazatel mi jednou řekl: „Bratře Branhame, snad nechceš říci, že věříš, že ten muž byl Bohem?“

Řekl jsem: „Abraham řekl, že On byl.“ Všichni překladatelé to shodně tak překládají, velikým písmenem Pán. A všichni, kteří čtou Bibli, vědí, že Pán velikým písmenem znamená Elohim. Pochází to z toho samého slova, Elohim! „Na počátku, na počátku stvořil Bůh [Elohim, Všemohoucí, existující sám skrze sebe], stvořil nebe a zemi.“ A zde je On znovu, stojí před ním.

On řekl: „Dobrá, ty...“ řekl, „to byl pouze člověk.“

Řekl jsem: „Jistě, jedl maso, pil mléko, jedl chléb.“ Řekl jsem: „Jistě, On byl Bohem.“

On řekl: „Jak je to možné?“

Řekl jsem: „Pane,...“

Doufám, že zde neurazím vaše city, byl to svědek Jehovův. A on mi řekl, řekl: „Dobrá, pane Branham, podívejte se, chci vám něco říci, Bůh by to nemohl učinit.“

Řekl jsem: „Ty prostě neznáš Boha. Tak je to.“ Řekl jsem: „Z čeho se skládá lidské tělo? Z ropy, draslíku, kosmického světla, šestnácti prvků. Jediné, co musel udělat Bůh za tím účelem, aby přišel vyšetřit Sodomu, řekl... sáhl rukou a vzal pro sebe hrst kosmického světla a ropy a ‚fjúú!‘ Řekl: ‚Pojď sem, Gabrieli, postav se sem.‘ Ano, tak. Sáhl a vzal druhou hrst a řekl, a řekl: ‚Pojď sem Michaeli.‘ A jedno udělal pro sebe.“ Chtěl ukázat něco, co se má stát v posledních dnech, a tak sestoupil dolů, a promlouval v lidském těle. Přesně tak. Ó, jsem tak rád, že je takový!

⁷⁴ Jednou snad ze mne nic nezůstane. Jsem rovněž učiněn z šestnácti prvků. Jednou jsem si chtěl udělat účes z těch dvou nebo tří vlasů, které mi zůstaly na hlavě. Žena na mne pohleděla, a řekla: „Billy, plešatíš.“

Řekl jsem: „Miláčku, neztratil jsem ani jediný vlas.“

Ona řekla: „Přece kdysi jsi měl kučeravé vlasy.“

Řekl jsem: „Ano, ale neztratil jsem z nich ani jeden.“

Ona řekla: „Prosím tě, řekni mi, kde jsou.“

Řekl jsem: „Tedy, miláčku, řekni mi, odkud jsem je vzal, předtím než jsem je měl. A tam, kde byly předtím, než jsem je měl, tam na mne očekávají, že si pro ně přijdu.“

⁷⁵ Amen! Sláva! Bible praví: „Ani vlas s hlavy vaší nikoli nezahyne!“ Haleluja! To je naprosto pravda. To nebylo, nyní to je, a i když to není, tak přece to je. Opravdu. Přesně tak! Ropa, kosmické světlo, vápník draslík, a tak dále. Bůh... ač nejsem nic, nic, co byste mohli vidět, pouhý popel, On promluví, haleluja, smíchá ten draslík a ropu dohromady, a já budu žít znovu v Jeho přítomnosti. Haleluja! On nám dává věčný život. Amen. „Všecko, což mi dává Otec, nic z toho nezahyne, a já jej vzkřísím v den nejposlednější.“ Já tomu věřím! A jakožto símě Abrahamovo, vyhlížím ten den! Hledám to město, jehož tvůrcem a stavitelem je Bůh. Amen. Opravdu. Nezáleží na tom, jak se to vraští a vyčerpává, a jak vypadávají z toho vlasy, nezáleží na tom, co se stane, Bůh to vzbudí v onen den znovu v kráse mládí. On to zaslíbil učinit, a já na to město očekávám! Amen. Ó, aj! Cítím se nyní tak posvátně, u vědomí, že tato blažená naděje tam na mne očekává. Vyhlížím to město. Moje srdce tluče tomu v ústřety. Ó, ani jednou se neodvrátím zpět, nýbrž hledím rovnou a přímo k tomuto místu. Bože, pomoz mi v tom vytrvat pravdivě a věrně, házet spásné lano všude, a přivádět každého znaveného poutníka, kterého jen mohu, a doprovodit ho.

⁷⁶ Ano, nedávno jsem měl o tom vidění a spatřil jsem tam moje milované, jak byli znovu mládí. To tam je. Víím, že to tam je! Ano, přátelé! Nu, snad jste si to přečetli v „Hlasu“ křesťanských obchodníků, a mnoha jiných časopisech, jež to zveřejnily. Přátelé, to nebylo pouhé vidění. Viděl jsem mnohá vidění, a měl bych vědět, co ona jsou, na základě desítek tisíců těch které mi On dal. Ale toto nebylo pouhé vidění. Byl jsem tam, stál jsem tam, hleděl jsem nazpět. A víím, že to tam je. To tam je, přátelé, to tam je! Víím, že to tam je. Ano, přátelé! Jsem si tím tak stejně jist, jako tím že zde stojím, a tak ať mi pomůže, jsem-li při zdravém rozumu a stojím-li zde za kazatelnou, to tam je! Bůh dal zaslíbení, a to je pravdivé, tak pravdivé! Ano, přátelé. To tam je. Všimněte si dál.

⁷⁷ Dále shledáváme, že ti mužové se posadili a jedli. A dva z nich povstali a šli do Sodomy. Jeden zůstal s Abrahamem. Sledujme nyní jejich rozhovor. Oba hleděli směrem k Sodomě. A Abraham věděl, že

v tom všem je něco podivného. Řekl... když se už chystal k odchodu, On řekl: „Máš snad za to, že to zatajím před Abrahamem, před tím, který má být otcem národů, přece vím, jak on bude vychovávat své děti, a tak dále, copak zatajím, to co se chystám vykonat?“ Řekl: „Hřích Sodomy se stal tak ohavným [mrzkým], že přišel až k mému sluchu.“ A proto sestoupil, aby popatřil.

⁷⁸ Zapamatujte si, jak jsem řekl onoho večera, dva z těchto poslů přišli do Sodomy a kázali těm sodomským, a té noci je oslepili, na Slovo. Ale pamatujte, byl tam jeden, oni obdrželi své znamení, příchozího, ten příchozí mezi nimi.

Pohledte na Lota. Lot seděl v bráně a řekl: „Pánové.“ A při tom žil takovým způsobem! Řekli: „Pojďte do našeho domu.“ On řekl: „Budeme spát na ulici.“ Copak to je za dům!

Ale jakmile Abraham... pověděli: „To je důvod našeho příchodu. Posadíme se tedy zde k tobě.“

To je tedy způsob. Žijte tak, aby v případě, že vás bude chtít Bůh použít, věděl, kam má za vámi přijít. Zastáváte určité stanovisko, žijete čistým životem před Bohem, vaše slova jsou čestná, váš život přímý. A do takového místa potom mohou přijít andělé. Pohledte na Alžbětu a Zachariáše, vidíte, upřímnost a čestnost, ostríhání všech přikázání Páně. Takový život chceme žít, aby, bude-li nás chtít Bůh použít, mohl říci: „To je můj lid. S takovou církví, mohu vykonat cokoliv, se mi líbí. Oni mi věří. Oni stojí na mém Slově.“ Vidíte, to musíte chtít činit, a žít takovým životem.

⁷⁹ Shledáváme tedy, že ten anděl řekl: „Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu? K času určitému navrátím se k tobě vedle času života.“ A všimněte si, On jej neoslovil „Abrame,“ nazval jej „Abrahame.“ Odkud věděl, že jeho jméno se změnilo? On byl tím, který je změnil. Jistě. Všimněte si, už ji více neoslovil Saraj, víte, Saraj, nýbrž Sára. „Kde je tvoje žena Sára?“ Odkud věděl, že byl ženatý? Odkud věděl, že měl ženu, a že se jmenuje Sára?

A Abraham řekl: „Ona je ve stanu za Tebou.“ Jako opravdová žena!

⁸⁰ Dnešní ženy jsou nestydaté, drzé! Jejich manželé nesmí ani muknout. Bezostyšně se vnucují, s cigaretou v ruce a v šortkách, a celý rozhovor vedou samy. Jaká převrácená rasa lidstva, ona má přece být vrchní kuchařkou a umývačkou láhví a všeho toho! Když opouští kuchyni, opouští své stanoviště matky, ano.

Nyní shledáváme, že kdysi ženy zůstávaly vzadu a chovaly se, tak jak se sluší ženám, jejich hlava rozhodovala o věcech.

⁸¹ A nechť se nyní nějaký muž pokusí říci něco své manželce, a ona řekne: „Dávám ti jasně na vědomí...!“ [Bratr Branham fouknul] a vypouští kouř cigarety z úst, a při tom se tváří hnusně. Není nic šerednějšího! A dokážete si představit, a postavit se tam a pozorovat takovou osobu, rozpoznat toho ducha a tyto věci, a snad zpívá v pěveckém kroužku v nějaké církvi. Ó, to je den, ve kterém žijeme! Doufám, že jste s to postihnout mezi řádky, co tím míním.

⁸² Všimněte si, tam to bylo. Sára byla ve stanu, ona tam byla, a tak se chovala. A Abraham byl ten, který přijal anděly. A nyní On řekl: „Navrátím se k tobě.“

⁸³ A Sára naslouchala. A usmála se tomu „tak v sobě,“ a řekla, „já, stará žena, tak stará jak jsem, a můj pán je rovněž starý, nyní se znovu vydám v rozkoše s mým pánem jako jeho manželka?“ A usmála se tomu.

A ten anděl, obrácen zády, řekl: „Proč se Sára smála?“

⁸⁴ Pamatujte, to bylo to poslední znamení... Abraham, on sám, kterýžto je předobrazem církve, to bylo to poslední znamení, které přijal. Ze všech znamení, které obdržel, to bylo to poslední před úplným zničením Sodomy. Souhlasí to? To bylo poslední znamení!

⁸⁵ Když Izrael, to semeno, které následovalo Abrahama. A ačkoliv Samaritáni, kteří byli vyvrženým semenem, zkříženého původu, Jej vyhlíželi, oni říkali: „Náš otec Jákob nám dal tuto studnu,“ řekla to ta žena ze Sychar, vidíte. „Náš otec Jákob dal tuto studnu Josefovi, svému synovi, a my jsme z ní pili a, a on dával pít velbloudům. A ty říkáš, že máš vodu, takto?“ Vidíte? A poslední znamení, které obdrželo to přirozené semeno, Izrael, to bylo to samé znamení! Fjú! Copak to nevidíte? Pozastavte se nad tím na okamžik!

Posledním znaméním, které Abraham se smlouvou, poslední znamení před zavržením té vlažné církve a její zkázou, bylo znamení postřehu smýšlení srdce a rozumu, Bohem zjevené v lidském těle.

A posledním znaméním pro Izrael, které spatřil předtím, než byl odříznut, bylo totéž. A oni řekli: „To je Belzebub, hadač.“

⁸⁶ Nyní je ta hodina! Bože, dej, aby to vsáklo dovnitř! Nyní je ta hodina, pro královské semeno Abrahama! Chápete to? Bůh zjevený v lidském těle, dává jim jejich poslední znamení před zničením těch

vlažných, a odchodem, jak to učinil. Poslední! Poslední třpyt Lotova odpadlictví! Nechte to chvíli hluboce vsáknout.

Abraham jedna, přirozené semeno Abrahama dvě, královské semeno Abrahamovo..., tři.

Pozorujte, poselství nezaujalo ty vlažné tam dole. Dostalo se tam vůbec? Bylo posláno letničním, těm vyvoleným, aby je vytáhlo ven.

⁸⁷ A jako se tehdy zachoval Izrael, devadesát... pohledte kolik, pohledte kolik z Izraele, to přijalo. Když pro ně přišel, aby tam šli, bylo jich 120 asi ze čtyř miliónů.

⁸⁸ Sledujme nyní to královské sítě. Podívejte, ono přichází třikrát, vidíte, je to patrné všude. Lidé Chama, Sema, Jáfeta. Královské sítě Abrahama! Zde máme Abrahama, to přirozené semeno, a královské semeno. Všechno! Královské sítě je skrze Krista. K Abrahamovu zaslíbení, které mu dal Bůh, přicházíme skrze Krista, skrze to královské semeno. A to je tím královským semenem, tato církev Ježíše Krista, kterou On navrací v těchto posledních dnech. To královské sítě! Všimněte si, ono přijalo to poslední znamení! A to královské sítě samo řeklo, když bylo zde: „A též podobně, jakž se dalo ve dnech Lotových: Tak nápodobně bude v ten den, když Syn člověka přijde.“ To královské vyvolené sítě je semenem Abrahamovým, a pak nikoliv Lot, ten jeho vlažný bratr tam dole v Sodomě, a potom Sodomští, ten svět. Svět, církevní svět, a královské semeno. Přesně tak, přesně podle pořádku. A Bůh se svým zaslíbením sestoupil, a manifestoval tu stejnou věc. Amen. Není-li to dokonalé, pak nevím, co to je dokonalost. To je Písmo.

⁸⁹ Měli jste mluvení v jazycích, tancování v Duchu. Měli jste všechny tyto senzace. Viděli jste zázraky uzdravení, vozičkářů, a tak dále. Viděli jsme to všechno. Ale zde, zde se ukazuje to poslední znamení. Abraham spatřil množství různých úkazů, co Bůh během cesty pro něj způsobil, jistě, ale zde přichází na řadu to poslední znamení, těsně před příchodem zaslíbeného syna. A královské semeno vyhlíží po zaslíbeném Synu. Haleluja! Vy rovněž? Vyhlížíte zaslíbeného Syna? Syn Boží se vrací! Haleluja! Ó, to působí na mne tak, že bych křičel. Hledte! Královské sítě vyhlíží zaslíbeného Syna. A jak Abraham jednal po celá léta, bděl, držel se Slova, stejně tak jedná to královské semeno. A semeno, které si dává pozor na příchod Syna, příchod Páně, během prvního bdění, druhého bdění, třetího bdění, až po sedmé bdění, a zde stále ještě vyhlížíme toto královské semeno. A co jsme spatřili těsně před příchodem Páně? Co se to děje? Bůh přichází mezi

nás, ukazuje královskému semenu totéž, co ukázal semenu Abrahama, Abrahama, semenu Abrahama, a zde je s tím královským semenem. Bůh přebývá uprostřed nás ve formě Ducha svatého, koná ty stejné věci, které konal tehdy, předvádí je, ukazuje, že to je totéž.

A ve vědeckém výzkumu snímku, svět o tom ví, vědecký svět ví, že je to pravdivé.

A církev na celém světě ví, že to je pravdivé.

⁹⁰ A věřím, že už téměř každé předurčené semeno je uvnitř a dveře jsou už málem zavřené a soud se chystá udeřit. Je to skutečnost. Bůh se nebude s člověkem hádat navěky. Udělá všechno, co může. Ale přátelé, přichází hodina. Všimněte si toho.

⁹¹ Chci vám nyní dát něco, co by vám napomohlo. Pamatujte, která věc následovala potom? Předtím, než byli schopni přijmout to královské semeno, musel se stát zázrak jak s Abrahamem, tak se Sárou, tělesně, předtím, než mohlo to královské... předtím, než se to símě mohlo narodit. „Tělo Abrahama bylo už nadobro umrtveno,“ jak praví Bible. Že ano? „Umrtnutý život Sáry,“ jak praví Bible. Nyní se muselo stát něco v oblasti těla, dříve, než to královské símě, nebo to semeno mohlo přijít, ten zaslíbený syn. Předtím, než se ten zaslíbený syn mohl ukázat, muselo se stát něco fyzického s jejich těly, před ukázáním se toho zaslíbeného syna. Pozorujte, co On učinil. Chci vám to tak trošku naservírovat.

⁹² Tedy, když čteme Bibli, ona je milostným příběhem, který Bůh napsal pro svou církev. To je Bůh. Bůh je láska. Věříte tomu? A Bible je psána tak, aby ji vzdělaní a chytrí lidé nebyli schopni pochopit. Abyste ji mohli pochopit, musíte se do Boha zamilovat. Musíte mít Boha v sobě. On bude vykládat sám sebe ve vás.

⁹³ Inu, je to tak, jako když jsem obdržel ženu. Ó, jak ji miluji! Miluji ji celým srdcem. A když se stane, že jsem v zámoří, a ona, poté když dá děti spát, píše mi dopis, a říká: „Drahý Billy, sedím zde v noci, uvažuji o tobě. Píši.“ Vidíte? Víím, co ona píše na tom kuse papíru. Ale já ji znám a miluji ji tolik, že znám její povahu, víím, co ona tím míní, a tak mohu číst mezi řádky, vidíte.

⁹⁴ A Bůh si přeje, aby jeho církev četla mezi řádky. Nevyhazujte z toho nic ven! Musíte číst mezi řádky, abyste pochopili ten význam. Pozorujte a dívejte se, přesvědčte se, zda to tak není.

⁹⁵ Co tedy učinil Bůh s Abrahamem a Sárou mělo být příkladem,

a ukázat co učiní s církví. A On učinil to, že je znovu učinil mladým mužem a ženou. Jistě, On jim znovu vrátil mládí, tak jak hodlá učinit s každým semenem Abrahama. Nezáleží na tom, jak jste staří a zhroucení, přichází den, kdy budete znovu v mládí a kráse, to je pravda, ve skvělosti života.

⁹⁶ Nedávno jsem se zeptal lékaře: „Řekněte mi prosím, pane, pokaždé když jím, obnovuji svůj život.“

On řekl: „Ano, pane, to je pravda.“

Řekl jsem: „Inu, Bůh řekl, že z prachu země učinění jsme.“

On řekl: „To souhlasí, zelenina, maso a ostatní složky, které pojídáme, jsou prach. Odtud čerpáte svůj draslík a vápník a vitamíny, je to právě ze země. A jste učinění z prachu země.“

Řekl jsem: „Aj. Nu, Bůh to stvořil nejprve.“

On řekl: „To mi není známo, ale,“ řekl, „vím, že nyní jíš potraviny, které budují tvoje tělo.“

Řekl jsem: „Chci se zeptat,“ řekl jsem: „Tedy vy mi chcete zpochybnit panenské početí?“

On řekl: „Ano pane, jistě.“

Řekl jsem: „Chci se tě tedy na něco zeptat, doktore. Vysvětli mi to.“

On řekl: „Dobrá, všechno, co nelze vědecky dokázat, není správné.“

Řekl jsem: „Zajmu nyní stanovisko protikladu, že to tak není se vším, co nemůže být vědecky dokázáno, vlastně by to neznamenal nic.“ A pokračoval jsem: „Mnohé věci v tomto životě jsou toho druhu, že je nelze vědecky dokázat, třeba lásku, radost, pokoj, trpělivost, čestnost, zdrženlivost, víru. Dokažte mi to vědecky. A přece to je realita! Bůh, Duch svatý, andělé!“ Amen! „Tyto věci působí víra. Všechno co lze spatřit je zemského původu, pochází ze země matky, a vrací se stejnou cestou.“ Řekl jsem: „Chci se tě na něco zeptat. Když mi bylo šestnáct, jedl jsem stejné jídlo jako nyní. Jedl jsem fazole, brambory, chleba, maso. A po každém jídle jsem rostl a mohutněl!“

On řekl: „Jistě, obnovoval jsi svůj život.“

⁹⁷ Řekl jsem: „Proč to tak je, poté, co jsem překročil dvaadvacet, je to tak se všemi lidmi, nezáleží na tom, kolik jíme, stáváme se slabšími a staršími? Pozastavte se nad tím.“ Řekl jsem: „Mám zde džbán s vodou a skleničku, a začínám nalévat vodu z toho velikého,

objemného džbánu do této skleničky a začíná se naplňovat vodou, tak do polovice, a potom, bez nějakého vnějšího důvodu, čím více nalévám, tím více ta hladina klesá. Tedy, nezáleží na tom kolik jím, jak dobře, jím lépe než kdysi, stokrát lépe.“

⁹⁸ Víím, co to znamenalo žvýkat kůži z masa celou noc, a jíst kukuřičný chleba k snídani s širokovou melasou, a totéž na oběd a na večeři. Víím, co to je těžký život, nyní mohu jíst lépe. Díky Pánu. Ale nezávisle na tom kolik jím, čím dál více stárnu a slábnu. A nakonec vyschnu a umřu. Proč? Proč? Je to ustanovení, které učinil Bůh. Tak je to. Ano, přátelé.

Všimněte si tedy Abrahama i Sáro, oni se vrátili do věku dvaadvaceti, pětadvaceti let.

Ó, namítnete: „Nesmysl, bratře Branhame!“ V pořádku, sedte klidně ještě na okamžik, přečteme si jednou něco mezi řádky.

⁹⁹ Ihned poté, co je opustil anděl Páně a Sodoma byla spálena, Abraham a Sára se dali na dlouhou cestu až do Gerar. To je hezký kus cesty pro takový starý pár. Změřte si to na mapě. Šli tedy dolů do Gerar. A tak zde máme Sáru, babičku, v devadesáti letech, má na hlavě dámský čepec proti slunci, celá se chvěje. A Abraham s dlouhým plnovousem, visícím dolů. Bible praví, že oba byli „sešli v letech.“ Nesnažte se to vysvětlit tím, že tehdy žili déle. Bible praví: „Těla obou byla umrtvena a sešla stářím.“ A zde jsou na cestě do Gerar. A tam žije mladý král jménem Abimelech, a zrovna hledá milenku, a když spatřil Sáru, zamiloval se do ní. Souhlasí to? Do babičky?

¹⁰⁰ „Ale, ty jsi nej...!“ Abraham řekl: „Jsi krásná.“ Amen. „Prosím tě, řekni mu, že jsi moje sestra.“ Haleluja! Zde chtěl ukázat, co se chystal učinit pro celé Abrahamovo semeno. Sára byla celá krásná. Abraham byl mladý. Mohu se doslechnout jak Abraham praví: „Sáro, miláčku, víš co, šediny mizí z tvé hlavy.“

„Abrahame, tvůj hrb na zádech zmizel. Narovnal ses v zádech.“ Oni se vrátili do stavu mladého muže a mladé ženy. Bůh zde něco ukazuje! Ó, aj!

¹⁰¹ A Abimelech se do ní zamiloval, šel a vzal ji, a chtěl se s ní oženit. Vidím jej, jak se koupe a potom jak si lehne ve svém pyžamu, mne si ruce, potom co odříkal své modlitby a praví: „Zítřka se s ní ožením, s tou krásnou stoletou?“ To by bylo absurdní! Tuto krásnou hebrejskou dívku! Ó, její bratr, ten mladík! „A jak ona je krásná!“

A Bůh se mu ukázal ve snu, a řekl: „Seš podoběn mrtvole.“

Řekl: „Pane, proč?“

On řekl: „To je manželka muže.“

On řekl: „V upřímnosti srdce svého učinil jsem to, Pane. Ona řekla: ‚To je můj bratr.‘ A on řekl: ‚To je moje sestra.‘“

On řekl: „Ano, vím, že tvoje srdce je nevinné, a proto jsem tě uchoval, abys nezhřešil proti mně.“ Ale poslouchajte! „Rovnáš se mrtvému, a celý tvůj národ, je ten tam. Její manžel je mým prorokem. Mě nezajímá, jak svatý jsi, a kolik se modlíš, tvé modlitby nevyslyším. Ale její manžel prorokem mým jest! Jdi, přiveď zpět k němu jeho ženu, a necht' on se za tebe modlí. Pokud ne, pak zemřeš.“ Haleluja!

¹⁰² Co to znamenalo? Bůh připravoval Sáru a Abrahama na přijetí zaslíbeného syna. Ukázal, že další událost, poté co se jim ukázal anděl Boží, Duch svatý ukázal jim poslední znamení, že ta další událost, to bude, až smrtelné oblékne nesmrtelnost, a budeme uchvázeni v povětří na setkání se se zaslíbeným Synem, tím královským semenem Abrahama. Sláva Bohu! Haleluja! „Potom my proměnění budeme, v jedné chvíli, v okamžiku a spolu zachvázeni budeme vstříc Jemu v povětří, a tak vždycky s Ním budeme. A tak navždy budeme s Ním, zaslíbeným Synem.“ Haleluja!

Ó, nedostanu se... zítra večer se dostanu do 22. kapitoly, vidíte.

¹⁰³ Ó, tohle se mi líbí, vám také? Jsem tak vděčný za všechny ty věci! Bible je prostě plná takových půvabných zlatých zrněk. Jen tam sáhni a naber si, odstraň z toho nános, a popať se na ně. Každé jedno znázorňuje Ježíše Krista, každého člověka, neboť v Něm přebývala plnost Boží. V Něm, všechno poukazuje na Něj. Všechno ve Starém zákoně poukazuje zpětně na kříž, a pokud se taková věc nachází v Novém zákoně, pak nám poukazuje zpět na kříž. Jistě. Všechno tam je obsaženo. Ó!

*Buď žehnán svazek ten,
jenž v Kristu víže nás,
a kruh náš zůstaň sjednocen,
jak v nebi bude zas.*

¹⁰⁴ Ó, jak Jej miluji! Chci Jej spatřit! Jak toužím a očekávám na proměnu toho zbitého, pohmožděného, se zlomeným srdcem

a rozbitým tělem, jednoho z těch jiter! Trouba zazní a zemřelí v Kristu povstanou. A my budeme spolu s nimi uchvázeni na setkání se s Pánem v povětrí.

105 Jako Rebeka, která napojila onoho studeného večera velbloudy. Eliezer ji nenalezl ráno. On ji nenalezl v poledne, on ji našel v čase večera. „V čase večera bude světlo!“ Jistě! Tehdy ji našel. A ona zahalila svou tvář. Ona neměla hlavu, ona měla jít ke své hlavě. Amen. Žena, to je její povaha, ženy, podrobit se muži. A povahou církve je podrobit se Kristu, podrobit Jemu svou vůli. Jen se podrobit! Ona neměla svého vlastního smýšlení, ona se chopila Jeho Slova, nikoliv něčího. Kdyby tohle učinila Eva, nemuseli bychom umřít, ale ona naslouchala rozumu. Ale pravá Kristova nevěsta se chopí své hlavy [vrchnosti], Slova, a věří jen Slovu Božímu. To je ta pravá, obnovená nevěsta. Haleluja! Už je téměř načase, přátelé, už je později, než si myslíme. Jsme ve večerní době. Duch svatý dnes večer je zde. Víím, že to je zde malá, mrňavá skupinka.

106 Snad si pomyslíte: „Ó, kdyby se mělo stát něco takového, Bůh by to nějak vyjevil v Římě, biskupovi, nebo papeži. On by přišel k metodistickému biskupovi. On by šel do baptistického semináře. On by...“ Ano, to si myslíte vy. Ale takové věci On nikdy konat nebude.

107 On přichází k těm, kteří jsou zkroušeného srdce, k těm, kteří Jej očekávají. A On je dnes večer zde, ten Duch svatý, Bůh, ten stejný anděl, zde na očích vědců ukázal, zde, kde byl zachycen na fotografii. George J. Lacy, vedoucí FBI pro identifikaci dokumentů, řekl: „Světlo proniklo objektivem.“ On řekl: „Pane Branham, mnohokrát jsem řekl, že to je psychologie, že čteš myšlenky těchto lidí. Ale,“ řekl, „mechanické oko fotoaparátu není s to zachytit psychologii. Světlo skutečně proniklo objektivem. Tak je to.“ Tak je to. Jeden obrázek visí ve Washingtonu D. C., a vztahuje se na to copyright, „Jediná nadpřirozená bytost, jaká kdy byla vědecky fotografována a prokázána.“

108 Proč? Kdybych umřel třeba i dnes, kdybych už zítra večer nestanul na pódiu, moje slova zůstanou pravdou. Neboť to nejsou má slova, nýbrž Jeho. Nikdy jsem neřekl: „Já sám.“ To nejsem já. Já jsem nemohl učinit naprosto nic. Jsem člověkem, jako vy, hříšníkem spaseným z milosti. Ale Bůh v těchto posledních dnech tyto věci zaslíbil a zde jsou! To je Slovo. Kdyby to byla nějaká fikce, pak by to bylo jiné. Ale to je Slovo dokázané Slovo za Slovem, potvrzené, je to veskrze Bible. Potvrzená vědci! Potvrzena Duchem! Potvrzena církví!

Bůh uprostřed nás! Haleluja. Jsem tomu tak rád. Neradujete se z toho minulého večera, když jste povstali a zaujali svůj postoj? Necítíte, že jste jinými lidmi? Tak se stane vždy, když se postavíte za Božím Slovem. Stůjte za Kristem! Nestydte se za to.

Modleme se.

¹⁰⁹ Je zde dnešního večera někdo, kdo by si přál pozvednout na okamžik ruku a říci: „Bratře Branhame, zmiň se o mně v modlitbě. Tolik toužím být jedním z toho semene Abrahama. Nechci si nechat ujít nebe. Prosím, bratře Branhame. Neustále tam hluboko v srdci cítím, že tam je něco, po čem natahuji ruku. Ale nikdy jsem to neuchopil. Modli se za mne, bratře Branhame, aby mi to Bůh dal.“ Bůh ti žehnej. Jen pohledte na ty ruce, všude, jak se zvedají.

¹¹⁰ A co tam na balkónech? Pamatujte, Bůh je stejně tak veliký na balkónech, jako zde dole.

¹¹¹ Jste opravdu upřímní, myslíte to vážně? Pozdvihněte své ruce. Bůh ti žehnej. Budu ještě na vteřinku pozorovat. Pokračujte v modlitbě, mějte skloněné hlavy.

¹¹² Snad nějaký hříšník by chtěl dnešního večera pozdvihnout ruku a říci: „Vzpomeň i na mne, Pane. Nepozvedám ruku tomuto kazateli, pozvedávám ruku Tobě. Doopravdy věřím, že dnes žiješ, že jsi neumřel, když jsi umřel, pak jsi i povstal. A žiješ na věky, jakožto včera i dnes, tentýž i na věky. Pozdvihuji svou ruku k Tobě, neboť věřím, že jsi zde.“ Pozdvihni svou ruku, řekni, „Pane, vzpomeň si na mne.“ Modlete se dál. Mějte víru v Boha.

¹¹³ A co odpadlík? Bůh ti žehnej. On vidí tvou ruku.

¹¹⁴ Náš nebeský Otče, vidíš ty ruce. Víš, co se za nimi schovává. Řekls: „Aj, vyšel rozsévač, aby rozséval. A některá padla podél cesty, kdež neměla mnoho země, jiná pak padla na místa skalnatá, jiná mezi trní, jiná pak vydala stý užitek.“ Rozsévač byl zodpovědný pouze za rozsévání toho símě. A nechť Duch svatý to símě nyní zachytí. Pane, věřím, Pane.

¹¹⁵ Nikdo neví, kdy přijdeš. Nevíme to. Ty jsi řekl: „O tom pak žádný neví, ani andělé nebeští, jediné sám Otec můj.“ Ježíš o sobě tvrdil, že to neví. „Jediné sám Otec můj.“ Nyní, Otče, prosím, jsou-li zde ti, kteří pozvedli ruce, věřím, že to minili tak. Něco se za tím kryje, Duch, který jim řekl, aby pozdvihli své ruce, a oni to učinili. Oni jsou upřímní. Možná, že jsi k nim promluvil poprvé. Možná, že jsi k nim

promluvil už někdy předtím, a už více nepromluvíš. Nevím. Ale, nebeský Otče, prosím, abys dopřál spasení jednomu každému, kdo věří.

116 Nechť Tvému svatému jménu bude přinavracena úcta před lidmi. Nechť Tvá láska bude skrze Ducha svatého rozlita v každém srdci. Požehnej bratry, kazatele, Pane. Tyto vzácné lidi zde, kteří, ač byli uprostřed konfliktu, a přesto mne pozvali. Požehnej těm, kteří jsou přítomni.

117 Nechci být arogantní, nechci být podivínem, Pane, chci být přesto pravdomluvný. A to je to jediné, co ty uznáš, totiž pravdu, která je v dotyčné osobě, neboť Ty jsi pravdivý. Vyslyš nyní, Otče, prosím. Dopřej dnes večer mnohým zde přítomným, kteří snad nepozvedli své ruce, aby i oni byli zachráněni. Uděl to ve jménu Ježíše. Amen.

118 A nyní, zatím co ještě uctivě na okamžik sedíme, věřím, že už je trochu pozdě na modlitební řadu, ale přesto ji uděláme. Nechť každý kdo... máte-li modlitební lístek, držte své modlitební lístky. Nemáte-li lístek, pak jeden máte. I kdybychom tu měli setrvat dalších pět dnů, budeme se modlit za každého. Jistě.

119 Chci jen dostat to poselství do těchto lidí. Chci jenom, aby spatřili to hlavní... i kdybyste byli uzdraveni, snad někdy znovu onemocníte. Ale kdo je jednou spasen, ten má věčný život, vidíte? Můžete být uzdraveni, ale půjdete-li svou vlastní cestou, přijdete o to spasení... spíše, můžete přijít o věčný život; ale když jste spaseni, pak máte věčný život, a nikdy neonemocníte.

120 Jsem zvědav, jestli jste dnes večer pochopili, o čem jsem mluvil, že Bůh se tam ukázal Abrahamovi a Sáře, a jak ten anděl jim dal poslední znamení předtím, než přišla ta zkáza, a než jim byl dán syn zaslíbení. Pro církev tím znamením byl příchod Syna. A pro svět, to byla zkáza. Nu, to co učinil pro Abrahama, bylo příkladem.

121 Ježíš přišel na zem jakožto královské semeno Abrahama a učinil to stejné znamení. Kolik z vás ví, že to tak bylo, nechť řekne „Amen.“ Jistě. A oni to odmítli. Souhlasí to?

122 Inu, On to nikdy neučinil pro pohany, neboť královské semeno zde ještě nebylo, církev se ještě nenarodila. Ale když se narodila církev, a nyní už ji je dva tisíce let, a stále ještě... pamatujte, to bylo na závěr očekávání Abrahama. To byl závěr čekání toho přirozeného semene na Mesiáše, neboť Mesiáš tam už byl.

123 Tohle je konec čekání královského semene. On je zde, zjevení se Krista. Už jste se někdy pokoušeli rozlišit... jsou, jak víte v Bibli místa, nemám čas to hledat, která praví: „Zjevení se [ukázání] Krista,“ a potom „Kristův příchod.“ To jsou naprosto dvě různé věci, „zjevení se,“ a „příchod.“ On se zjevuje nyní, působí s námi ve formě Ducha svatého, a dělá to tak dokonale, církev. Musí.

124 Jako kdybyste měli dolarovou bankovku v kapse, vzali ji a podívali se na ni. Na jedné straně je americká pečeť, na druhé straně je Egyptská pečeť, pyramida s vrcholným kamenem na vrcholku, jako hledící oko. A proč na tom americkém dolaru dole stojí „Veliká pečeť“? Vypadá to jako by americká pečeť byla touto velikou pečetí zde. Ale vláda Spojených států rozhoduje, zda si to tak přeje, nebo ne, tu velikou pečeť.

125 Pozorujte tu pyramidu, jak se formuje, církev. Ospravedlnění, posvěcení, křest Duchem svatým, a potom to musí být vybroušené, zatímco... ten vrcholový kámen ještě nebyl nikdy na pyramidu vložen, byl odmítnut, jakožto úhelný kámen. Inu, ale když ten kámen přijde... byl jsem v pyramidách, to do sebe tak přesně zapadá, tak že mezi ně nelze ani vložit žiletku, na místě malty. A když přijde církev... když přijde Kristus, aby přijal svou církev, církev bude mít přesně takovou službu, a skrze tuto milost vzbudí ten zbytek. Příchod toho vrcholového kamene s voláním „Milost Pánu!“

126 Přichází mi něco na mysl. Haleluja! Náš Bůh je stále Bohem. On zjevuje svá tajemství svým služebníkům. Zmínil jsem se o andělu, který se obrátil ke stanu zády, a obrácen zády ke stanu, řekl, co si myslela Sára uvnitř stanu. Předpovídám, že tento anděl je zde, ten Duch svatý, ten stejný ohnivý sloup, ten stejný, který byl v Kristu. Ten ohnivý sloup, který vedl děti Izraelské. Ten ohnivý sloup byl učiněn tělem a přebýval mezi námi. On řekl: „Přišel jsem od Boha a jdu k Bohu.“

127 A po jeho smrti, pohřbu, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, On se setkal se Saulem na jeho cestě do Damašku. A ozářen světlem, padnul. A řekl: „Pane, Pane!“

128 On řekl: „Sauli, Sauli, nejprve. Kdo jsi... proč se mi protivíš?“

Řekl: „Kdo jsi, Pane?“

On řekl: „Já jsem Ježíš.“ Vrátil se zpět!

129 On je zde dnes večer, byl dokázán v církvi, vědecky a jinak! Ó, přátelé, proč jsme tak nechápaví? Proč sedíme tak sklesle? Nechtě Bůh,

jenž vyřkl Slovo, nechť Bůh, který... jako Elizeus, když se vrátil s dvojnásobným dílem Eliáše, svinul plášť a řekl: „Kde je Bůh Eliáše?“ Nechť Bůh, který napsal to Slovo, potvrdí nyní to Slovo! Je-li to Jeho Slovo, nechť se za ně postaví! On to zaslíbil! On to učiní, budeme-li tomu věřit.

¹³⁰ Dovolte mi nyní toto jasně oznámit. Já nejsem tou osobou. Já jsem služebníkem té osoby. A vy rovněž, pokud jste símě Abrahama.

¹³¹ Ale zvěstuji Jeho Slovo a žiji v takové době, kdy všechny denominace mne odmítly, organizace mne vykopy ven, z místa na místo. A jen vzácní bratři, kteří se v těchto organizacích nacházejí, ale spatřili toto světlo, se toho přidrží bez ohledu na to, co praví jejich hlavní stany. Bůh požehnej tyto muže. Bůh požehnej ženy a muže, kteří se pozvedli včera večer. Co mohu ještě pro vás vykonat? Požádejte mne o něco. Zeptejte se mne, co bych měl činit, a učiním pro vás všechno. Jste Božím lidem. Každý muž nebo žena, kteří zaujmou takový postoj uprostřed konfliktu, chovám k němu kvůli tomu úctu.

¹³² Jestliže nyní anděl... ve Slovu Ježíše Krista je předpověděno, před samotným příchodem Syna člověka, že se v církvi stane ta stejná věc, která se stala v Sodomě a umožní mu ukázat se na scéně.

¹³³ Nyní se obracím zády. Skloňte své hlavy a modlete se. Nikdy bych si toto nedovolil říci, pokud bych se necítil k tomu veden. Byl bych hlupákem, jestliže bych si dovolil takovou výpověď. Ale činím to ve víře v Syna Božího, a věřím, že On je Slovem! A Slovo se stalo realitou v našich tělech, když to Slovo přijmeme, neboť to je Jeho zaslíbení: „Budu s vámi až do skonání světa, a skutky které já činím, i oni činiti budou.“

¹³⁴ Nebeský Otče, obrátil jsem se zády k obecenstvu, kterému jsem kázal, na základě tohoto poselství. Prosím Tebe, Bože, budiž dnes večer uvedeno ve známost, že Ty jsi nadále Ježíš Kristus, Syn Boží, a že jsi stále Jahve Jireh. Ty jsi včera i dnes, tentýž i na věky. A to jsi byl Ty, jenž tehdy hovořil s Abrahamem u stanu. To jsi byl Ty, jenž mohl rozpoznat, o čem uvažovala tato žena ve stanu, a řekls ji to. A ona to tam rovnou popřela a Ty jsi byl oprávněn ji usmrtit, ale ona byla částí Abrahama, svého ženicha. Pane, Ty bys odňal i naše životy kvůli naší nevěře, ale my jsme částí Krista. Nemohls usmrtit Sáru, aniž bys ranil Abrahama. A nemůžeš to učinit s církví, aniž bys ranil Krista. Pomoz mi, Pane. Nemám vzdělání. Jsem pouhý... Pane, nemám nic, ale Tobě věřím. A věřím. Pomoz mi, Pane.

135 [Sestra mluví v jazycích. Jiná sestra dává výklad.] Amen. Díky živoucímu Bohu. On je přítomen. Budte uctiví, mějte respekt.

136 Jestliže si přejete, můžete nyní pozdvihnout hlavu. A nyní nejen... vidíte, Bible praví, že mluvením v jazycích vzděláváme sami sebe, dokud zde nebude výklad. A je-li zde výklad, pak se jedná o proroctví pro církev. A nakolik jsem porozuměl tomuto výkladu, znamenalo to „Věřte Pánu, že On poslal to Slovo.“ Tak tedy, nikdy nepřicházím ve svém vlastním jménu, přicházím v Jeho jménu. A potom On koná své skutky skrze mne, skrze kázání Jeho Slova a potvrzením toho Slova. Skutečně. Věřím tomu. Věříte rovněž? Kolik tomu nyní věří, předtím než...? Bůh vám žehnej. Inu, to je ta cesta, to je ta cesta. Udržte tu rovnováhu a uvidíte, že se něco stane.

137 Nyní se obrátím k obecenstvu zády, neboť takto mi dosvědčil Duch svatý. Budte pevní v tom, co konáte. Věřte tam v obecenstvu, alespoň někdo. Nevidím nikoho kdo... kolik z vás tam je nuzných a nemocných, nebo má někoho, kdo je v nouzi a modlí se za něj, a o kterém víte, že o něm nic nevím, pozdvihněte své ruce. Dobrá, tuším, že to je téměř všude. Nyní tedy jen věrme. Nechť nikdo neodchází z místa, dejte mi jenom... je za dvanáct minut deset. Dejte mi těch dvanáct minut, dobře? Nechť se nikdo nepohybuje z místa. Nechť vůbec nikdo neodchází. Sedte velice tiše. Jenom tentokrát, otevřete svá srdce.

138 [Nějaký bratr mluví v jiném jazyce. Jiný bratr jej vykládá: „Neboť tak praví Pán, jsem uprostřed vás. Ano, potvrdím své Slovo, praví Pán. Ano, pravím vám, dbejte na mé Slovo dnes večer, praví Pán. Jsem uprostřed vás. Slyšte mne, praví Pán.“] Amen. Děkuji Tobě, Pane, děkuji Tobě. S uctivostí a respektem, se vším, co je v našich srdcích. To znamená dar v církvi. Jen se modlete, uctivě.

139 Vzpomeňte si, jak se jednou měli utkat v boji a nevěděli, jak se mají k tomu postavit. Stál tam David, a rozdělil mezi ně po kousku masa a džbánu vína. Ale Duch padl na jednoho z těch mužů, a on prorokoval a sdělil jim, kde se mají utkat s nepřítelem, a stalo se tak.

140 Bratři, i my se máme utkat v boji. Zrovna nyní se utkáváme ve velikém boji. Na někoho sestoupil Duch a řekl vám prostě, co máte dělat, totiž „věřit.“ On se pokouší odpoutat vaši mysl od mé osoby. Snad si někteří myslí, že to je bratr Branham, a že vám chce něco předvést. To nejsem já, to je On. Já jsem pouze... dar to je prostě podržít se, zařadit rychlost. Jako kdybychom vzali ten mikrofon a zapnuli ho, ale někdo musí skrze něj promlouvat. To je taková malá

páčka, kterou zapneme, drobná věc. Duch svatý! Já to nemohu zapnout, to zapne On. A když potom promluví, pak to nejsem já. Budte tedy uctiví, věřte, každý z vás, a modlete se.

¹⁴¹ Nyní tedy, každý z vás ví, co praví Bible, že „Ježíš Kristus je veleknězem, kterýž může čitedlen býti mdlob našich.“ Je-li to pravdivé, nechť shromáždění řekne: „Amen.“ Je On tím stejným veleknězem? Řekněte: „Amen.“ Je-li tím stejným veleknězem, bude se stejně chovat. Souhlasí to? Amen. Co nyní uděláte?

¹⁴² Inu, dotknout se mne, to by nic nezměnilo, jsem člověkem. Ale dotknout se Jej, a On je Duchem svatým, který je přítomen. A On odpoví tak, že si použije lidské rty. Neboť On je ten kmen a my jsme letorosty, On nenese ovoce, On jenom dává sílu větvím.

¹⁴³ Tedy já se jenom odvrátím zády, abyste mohli vidět to, co bylo řečeno...

¹⁴⁴ Nu, tito kazatelé, zde na pódiu, oni se modlí. Můžete na mne hledět, chcete-li. To je v pořádku. Abyste viděli, a poznali, že oni jsou... neboť, vy jste pastýři, vy jste ti, kteří pasou ovce. Tak tedy, abyste mohli poznat. A chci, abyste se za mne modlili, bratři. Neboť víte, kdo jsem? Reprezentuji samotného Krista, kterému sloužíte. A jsem vaším bratrem, spoluobyvatelem království s vámi, bratři. A jsem zde pouze...

¹⁴⁵ Vizte nyní, zrovna to Slovo, které jsem kázal, vidíte, ono je v sázce. Právě nyní, satan by si přál spatřit selhání. Ale u Boha není selhání. Budte tedy uctiví.

¹⁴⁶ Obrácen zády, chci, aby někdo... dovolte, abych to otočil, je to zcela dozadu. Dovolte se mi nejprve obrátit k této skupině, a potom se obrátím k jiné skupině. Nyní někdo vzadu, tímto směrem, jako kdyby jich tam bylo příliš hodně, modlí se. Vzadu, tímto směrem, někdo se tam jistě nyní modlí a chce věřit Bohu. Jen věřte celým srdcem, vzadu takto.

¹⁴⁷ Nyní, nebeský Otče, vážím si Tebe ve všech tvých poselstvích, ve všem, co jsi vykonal. Pomož mi nyní, Pane. Jsem... skrze víru, věřím Tobě, Tvému Slovu. Věřím, že to byl Tvůj Duch, který mi vnuknul, abych to učinil. Nechť nyní bude uvedeno ve známost, že jsem řekl pravdu. Dal jsem o Tobě svědectví, a nyní vydej svědectví Ty, Pane, že jsem řekl pravdu. Prosím o to v Ježíšově jménu. Amen.

[Sestra mluví jiným jazykem.]

¹⁴⁸ Otče, Bože, očekáváme na Tvůj výklad toho. Ty jsi řekl v Bibli,

že to mohou být tři, a toto je třetí. Prosím, abys to skrze někoho, kdo má dar výkladu, ozřejmil. Nechávám to na Tobě, v Kristově jménu.

[Bratr přináší proroctví.] Děkuji, Pane.

¹⁴⁹ Nyní to bylo proroctví, nikoliv výklad. Vidíte, neboť bylo řečeno více, než touto ženou. Přichází ještě výklad. Podívejte, ten muž byl...

[Bratr dává výklad.] Amen. Děkuji Tobě, Pane.

Přesně za mnou... [nějaká sestra se začíná ve shromáždění modlit] Bože, pošli požehnání pro tuto ženu, to, zač lká. Jen mějte...

¹⁵⁰ Budte nyní uctiví a věřte celým srdcem. Nyní, skrze Ducha svatého, se pokusím přinést Slovo, které jsem kázal, ve kterém On dosvědčil, že ho naplní. Věřte nyní z celých srdcí.

¹⁵¹ Někdo nyní stojí přede mnou, z těch co sedí tam vzadu. Je to žena. Trpí srdeční nemocí. A trápí ji rovněž alergie. Ona je za mnou. Jestliže ještě nestojí... obecnost hledí, moje oči jsou zavřeny. Ona se rovněž zajímá o svého blízkého, který je jejím manželem, a který sedí před ní, on je ochrnut a má hůlku. Ta paní se jmenuje Brumleyová. Věř celým srdcem. Postav se a přijmi to, zač ses modlila. Postav se na nohy. Postavila se? [Shromáždění říká: „Ano.“]

¹⁵² Bůh ti žehnej. Neznám tu ženu, nikdy jsem ji neviděl. Jsme si naprosto cizí? Ptám se jich, jděte a zeptejte se jich, jestli to je pravda. Není-li to ten stejný Bůh, který tam byl před Sodomou, nevím, co by to mohlo být.

¹⁵³ Ještě někdo v této sekci věří celým srdcem. (Pane Ježíši.) Sedí tu žena, kousek za mnou. Má velikou prosbu. Modlí se, aby mohla něco obdržet od Boha. Je to dítě, ona se za to modlí. Ona je přímo za mnou. Paní Holmová, povstaň a věř Pánu Bohu. A budeš-li věřit celým svým srdcem, můžeš mít dítě, za které se modlíš.

¹⁵⁴ Přichází zmrzačená žena. Ona sedí ve vozíku. Nachází se za mnou. Ona není z této části země. Je ze Sacramenta, na sever od Sacramenta. Byla velice nemocná. Lékaři ji nemohou pomoci. Byla v nemocnici. Podrobila se několika operacím. Má potíže s ledvinami a potíže s kostmi. Je nervózní, ano, zrovna se dostavily komplikace. Je na tom špatně. Paní Beelerová, tamhle, pozdvihni svou ruku a věř Pánu Ježíši... a buď... Bůh ti žehnej.

¹⁵⁵ Věříte? Bůh stále žije a kraluje. Jestliže věříš celým svým srdcem!

156 Zde je nenápadná, prostá žena, zrovna vidím, jak tam sedí. Trpí tračníkem tlustého střeva. Její jméno je, já ji neznám. Ale věříte, že Bůh mi může říci, kdo jsi, paní? Jsi paní Bergmanová. Věř celým srdcem a můžeš být uzdravena. Věřte.

157 Přímo tam sedí jistá paní, modlí se za přítele, který měl nehodu. Věř celým srdcem, a můžeš mít, zač žádáš.

158 Tam sedí paní, která trpí bolestmi hlavy. Věříš celým srdcem? Můžeš se uzdravit. Nepochybuj. Jen věř. Jestliže On není tím stejným Bohem, pak nevím, kým On je. On je přítomen, pokud to přijmete a věříte tomu.

159 [Sestra mluví v jiném jazyku. Bratr dává výklad.] Amen. Sláva Pánu.

160 Neuvědomujete si, že jste v Boží přítomnosti? Jistě ano. Nyní uvažuji o tom, co bychom měli nyní učinit, když promluvil Duch: „Pojďte ke mně, věřte mi, můj lide,“ myslím si, že bychom se měli postavit a udělat nyní výzvu k oltáři, a nechť ti, kteří neznají Krista, přijdou sem k oltáři, a přijmou Jej jakožto svého Spasitele. Pokud jste nepřijali Ducha svatého, přijďte rovněž přijmout Ducha svatého, neboť to se má nyní stát. Copak, nechcete přijít, zatímco podáme melodii, někdo povede zpěv. Duch svatý promluvil. Bůh ti žehnej, sestro. Jistě, tak. Ještě někdo chce povstat vedle této paní zde? V přítomnosti, kde je Bible, Slovo, potvrzení, dary, všechno funguje, není to teď nádherné? Přijďte jen k oltáři. Přijďte z balkónů. Vy bez Boha, bez naplnění Duchem, pojdte, zatím co budeme zpívat.

Ježíš tu prochází,

dnes touto cestou,

Ježíš tu prochází

On tu dnes prochází.

Ježíš tu prochází (nechceš přijít, zatímco jde

kolem, Jeho Duch působí, praví „Pojd“?) ... dnes,

Ježíš tu prochází,

On tu dnes prochází.

161 Cožpak nepřijdeš, zatím co On tu prochází? Pohleď, co On mezi námi koná, a tím dokazuje, že je ten stejný. Pohněte sebou, každá duše, která Jej nezná, která není znovuzrozena. Nechceš nyní přijít, a hledat Jej? Pamatujte, to je ten samý Duch svatý, který tě zná... dnes prochází.

*Ježíš tu prochází,
dnes touto cestou,
Ježíš tu prochází,
On tu dnes prochází.*

¹⁶² Nechť tedy přijde každá duše, která Jej nezná, která si není jistá svým postavením. Pojdte dolů. Nebudte... nemějte o tom pouze intelektuální názor, bratře, sestro. Nedělejte to. Mohls mít nějakou senzaci. Mohls mít krev na rukou, na tvářích, mohls mít pocit chvění, a tak dále. Nic proti tomu, ne, to je v pořádku. Mohls mluvit v jazycích, mohls tancovat v Duchu, a přesto být ztracen. To souhlasí. V tobě se musí narodit život, který se chopí toho Slova, a znovu je oživí. Vidte, Kristus je Slovem. A pokud jsi ještě neměl víru, abys šel do toho Slova a uvěřil mu, proč bys nepřišel nyní.

¹⁶³ Jakožto církve Boží, jakožto večerní světla, která se nízko rozsvěcují, a strom dozrává, Bůh řekl, že ten strom obnoví, ten stejný letniční strom, tou stejnou vírou, vším tím, co měli na počátku, ten strom bude obnoven, bez účasti denominace, bez něčeho takového, přijde v jednoduchosti a síle Ducha svatého a bude vyučovat stejným způsobem Bibli. Máme to zaslíbeno na poslední čas, víte, že přijde a navrátí tu víru. A tak věřím, že On je dnes večer přítomen ve formě Ducha svatého. Pojdte nyní, zatím co budeme znovu zpívat, abychom si byli jistí tím, že jsme to učinili.

¹⁶⁴ Zapamatujte si nyní, jestliže ten Duch... vy, letniční, jistě věříte svým darům jazyků a výkladů! Jestliže nemůžete věřit tomu, co On zde vykonal, pak věřte svým jazykům a výkladům o volání k oltáři. Nechť všichni přijdou. Jestliže vidíte to působení, jak to působí, Boží působení, jakže, to je přece Bůh! O kolik víc Slovo, které to zde potvrzuje a praví, že to je pravdivé. Pojdte. Ještě naposled, pojdte nyní.

*Ježíš tu prochází,
dnes touto cestou,
Ježíš tu prochází,
On tu dnes prochází.*

¹⁶⁵ Nechť nyní ti, kteří věří v Boha, ti opravdoví svatí kazatelé a služebníci Kristovi, nechť sem přijdou, přistoupí kupředu, zatím co ještě jednou zazpíváme. Pojdte blíž k oltáři, kolem dokola. Modleme se za ně, spolu. Pojdte. Chci, abyste přišli sem. Nedostanu na všechny

svou rukou. Chci, abyste přišli vy. Nechť někteří z vás, bratři kazatelé, jdou mezi ně, a dotknou se jich, vloží na ně ruce. V pořádku. Vy, kteří znáte Boha, pojdte, projděte mezi nimi, a některé z vás ženy, nechť totéž učiní s ženami, a muži s muži. Pohněte se. To je příkaz Boží. Pojdte, lidé. To je, to je ten čas. Některé z vás, zbožných matek, a někteří z vás, zbožných bratří, pojdte, abyste mohli na ně vložit ruce, aby mohli přijmout Ducha svatého. Nu, to je ono. Tak je to.

¹⁶⁶ Tak tedy, proč jste přišli? Neboť jste uvěřili. Jste přesvědčení, že Bůh je uprostřed nás. On je zde dnešního večera. Působí skrze veliká znamení a zázraky.

¹⁶⁷ Přistupte sem, aby lidé mohli míti více místa. Přistupte blíž. Ještě další přicházejí uličkami, vidíte. Jen přistupte blíž.

¹⁶⁸ Kolik z vás v obecenstvu má zájem o ty lidi, kteří zde stojí, o záchranu jejich duše, pozdvihněte své ruce. V pořádku. Tedy nyní všichni pozvedneme své ruce k Bohu a budeme žádat v modlitbě.

¹⁶⁹ Náš nebeský Otče, přinášíme Ti dnes večer toto obecenstvo, spolu s Duchem svatým uprostřed nás, který je nyní přítomen a znovu oživuje své Slovo. Naplň každé jedno srdce, Pane. Přijď v moci Ducha. Dej to, Pane. Zapud' každý strach, každého ďábla. Působ v moci Boží, a zmocní se těchto duší. Svěřuji ti je ve jménu Ježíše Krista a pro Tvou slávu.

